

bylo učiněno závislým na podmínce, jejíž splnění jest dovolatelce dáno na její naprosto ničím neomezenou vůli. Tudíž onen předpoklad jest za daných okolností pro platnost a účinnost smíru nezávažným. Rovněž nerozhodno jest, zda žalovaný má možnost, vynutiti na žalobkyni náležité účastenství v řízení rozvodovém. S otázkou, zda lze provéstí řízení rozvodové s výsledkem kladným, nelze vůbec stotožňovati otázku platnosti a závaznosti právního jednání, jímž onen smír ve své podstatě jest. Ani od dohody na dobrovolný rozvod nemůže žádný z manželů jednostranně odstoupiti. Zásadu tuto vyslovil tento Nejvyšší soud již ve svých rozhodnutích č. j. 516 a 2977 sb. n. s., a neshledává důvodu, aby se od ní odchýlil v tomto případě.

Čís. 5532.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Jest vyvíňujícím důvodem řu 2 zákona, neslyšel-li člověk, vstoupivší na trať, pískání vlaku proto, že byl hluchý a kromě toho bezděky přivíral oči.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1925, Rv I 1497/25.)

Vlak místní dráhy zachytil na přejezdu povoz, řízený manželem žalobkyně, při čemž byl manžel žalobkyně usmrcen. Ke srážce došlo přes to, že strojvůdce dával delší dobu výstražné znamení píšťalou, vozka však pískotu neslyšel, jsa hluchým. Žaloba manželky usmrceného proti dráze o náhradu škody byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

V řu 2 zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. uvedeny jsou důvody, z nichž osvobozena jest dráha od ručení za škody v řu 1 téhož zákona uvedené. Jedním z těchto důvodů jest i zavinění poškozeného. Zavinění toto dokázati má dráha. Dovolatelka tvrdí, že důkaz ten jest pokládati za nezdařený, je-li přes vše, co ve sporu uvedeno, pochybnost o vině poškozeného. Na doklad toho teprve v opravném řízení uvedla, že není vyloučeno, že její usmrcený manžel, který, jsa hluchý a maje tehdy hlavu sklopenou, vstoupil zrovna před jedoucí vlak, učinil tak nikoli z vlastní nedbalosti, nýbrž snad následkem nevolnosti nebo následkem toho, že, jsa snad ještě nezvyklým na nový stupeň hluchosti, věsil hlavu v podobném psychickém rozpoložení jako když zavírá oči ten, kdo chce soustředěně mysliti. Již odvolací soud správně podotkl, že pro takovéto pouhé domněnky není ve spisech skutkového základu. Avšak, i kdyby pravdou bylo, že usmrcený kromě své hluchosti v osudném okamžiku ještě oči přivíral, a kdyby nebylo lze mu to přičítati k vině, bylo by ho pokládati za osobu rovnou tomu, kdo se ve stavu dočasného pomatení smyslů a jen následkem tohoto stavu octne před jedoucím vlakem. V okolnostech těchto spatřovati by bylo se stanoviska dráhy neodvratitelnou zvenčí účinkovavší náhodu, která rovněž žalovanou dráhu dle řu 2 cit. zák. sprostňuje ručení (srv. plenis. rozh. býv. nejv. soudu ve

Vidni ze dne 8. dubna 1908, pres. 4/8, sbírky Nowakovy čís. 1086 n. ř.). Dovolatelka počítá též s tou možností, že usmrčený, jsa při své hluchotě desorientován pískáním a slabě percipuje zvuky parní pišťaly, měl snad dojem hlasů odjinud přicházejících. Ale v tomto případě by šlo zase jen o jeho zavinění, že, ač měl onu chorobu a ač mu proto šafář M. řízení volů již jednou odebral, přece stále naléhal na tohoto svědka a po roce 1921 opět dosáhl toho, že mu svědek svěřil zase vedení volů s potahem. Z uvedeného patrně, že nižší soudové právem žalobě nevyhověli.

Čís. 5533.

Ustanovení §§ 12 a 40 služebního řádu pro železniční zaměstnance (vyhlášeného výnosem ministerstva železnic ze dne 7. dubna 1898, čís. 16366) o právních účincích přijímacích dekretů dlužno obdobně použiti i pro dekret povyšovací. Práva, nabytá povýšením, nelze zrušiti jednostranným odvoláním se strany správního úřadu.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1925, Rv I 1809/25.)

Žalobě revidenta státních drah, již se domáhal proti Československému eráru zjištění, že mu přísluší s pořadím od 1. července 1921 osmá služební třída statu II. b) úředníků československých státních drah dle dekretu ředitelství československých státních drah v Košicích ze dne 11. března 1923, že dekret téhož ředitelství ze dne 17. května 1924 je bezúčinným a že žalovaný erár jest povinen doplatiti žalobci za čas od 30. června 1923 do 1. ledna 1924 služební požitky osmé služební třídy, o b a n i ž š í s o u d y v y h o v ě l y, o d v o l a c í s o u d z t ě c h t o d ů v o d ů: Pokud jde o právní posouzení věci, namítala žalovaná strana, že ředitelství v Košicích se mylilo, určivši pořadí žalobce v IX. služební třídě od 1. července 1916 a důsledkem toho neprávem povýšilo ho do osmé služební třídy statu II. b) s pořadím již od 1. července 1921, že proto právem toto zařazení a povýšení dekretem ze dne 17. května 1924 bylo zrušeno. Jde o to, jaký význam má doručení dekretu o zařazení a povýšení a zda toto později jednostranně může býti změněno nebo zrušeno. Žalobce, jak je nesporno, jest železničním úředníkem a podléhá proto služební pragmatice pro zřizence železniční, vyhlášené výnosem min. železnic ze dne 7. dubna 1898, čís. 16.366. Nepřísluší mu proto postavení skutečného státního zřizence a nevztahuje se na něho dekret ze dne 16. srpna 1841, čís. 555 sb. z. s. Služební pragmatika v §u 12 praví, že každý úředník obdrží ustanovovací dekret, ve kterém musí býti vyřčeno, do které služební kategorie náleží, jaký má titul, plat a pod. V oddílu V. §u 40 odst. 4 se pak mluví o právech zaměstnanců v tom směru, že jim zaručena jest nezkratitelnost jim náležejících nebo přiznaných příjmů dle služební třídy a stupnice platové, v níž se nalézají, vyjímajíc případy §u 54. Ani v tomto §u 54 ani v dalších ustanoveních pragmatiky není zmínky o tom, že jednou provedené zařazení do určité třídy nebo povýšení může býti odvoláno nebo změněno. Žalovaná strana uvádí jen, že dekret o zařazení a povýšení nemá povahy konstitutivní, že tedy pro